

κάν. Καὶ ἡρεσε πρὸς τοῦτο μία ὄλως διόλου ἔξωτερικὴ σύμπτωσις. Εἶχε στρέψη πρὸς ὄλιγον τὴν κεφαλὴν του, ἢ ὅποια κατεκλύζετο ἀπὸ τὰ νέα συναισθήματα, τυχίως πρὸς τὰ δεξιά. Ἐκάθητο παραπλεύρως, μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνεστραχμένην ἐπὶ τοῦ δέντρου, ἐπὶ τοῦ ὄποιου ἐστῆριζε τὸ κάθισμα της, πολυτελῆς καὶ ἐπιδεικτικὴ Ημίκοσμος. Τὸ βλέμμα του ἐστηρίγμητη ἀπλανές αἴρηντος καὶ πλήρες φρίκης ἐπὶ τῶν ὄμμάτων της. Ής νὰ ὑπνωτίσθη... Μου τὸ εἶπεν... Εἰδε ζωτανά, τὰ λίγα, ως νὰ ἥσαν κλεψυδρά, κάτω ἀπὸ τὰ γραμμένα φρύδια τῆς "Οινῆς ἐκείνης γυναικός, τὰ αὐτὰ μεγάλα καὶ φευγώδη καὶ παρθενικά τῆς προγένετινῆς φύλης του μάτια! Ὡς ἀπογοητευσι! ἡρεσεν αὐτὴ ἡ τυχίως σύμπτωσις διὰ νὰ καταρρεύσῃ ὁ πύργος ἐκείνος, ὁ ὄποιος τόσον ἀπροσδοκήτως εὔρεθη θραντούσιος ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του. Καὶ κατέρρεεν ἥδη ὡς πυραμίς ἀπὸ γυαλικά κακῶς ἴσορροπήσαντα καὶ τὸν ἔξεσχιζον καὶ τὸν αἱμάτων τὰ κοπτερά θρύμματα. Ἐστάθη ἐπὶ ὠρχη βωβός, ως ὁ ἴδιος Ἀρποκράτης μὲ τὸν ἀλύγιστον δάκτυλον ἐπὶ τῶν δύο χειλέων, ἐπιβάλλων σιωπὴν εἰς τὴν ὄδυνην του ποὺ ἔξεχειτος διὰ νὰ μὴ ἐκραγῇ εἰς σχετλικούς ἐναντίον τῆς ἀδυναμίας του, ποὺ τὸν ἐπέβιδωσε. Ἀλλ' ἦτο ἀργά. Ἐξέσπασεν συγγρένως καὶ ὁ καιρός. Ἀσαιαί, μεγάλαι καὶ ζεσταὶ βροχῆς σταγόνες ἤρχισαν νὰ πίπτουν. Ο κόσμος ἐστάθη πρὸς στιγμὴν ὡς θοριθείεις, καὶ ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ περίτη ταραχὴ ἔσπευσεν ἀθρόος ζητών καταφύγιον εἰς τὸ περίπτερον τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἔσπευσε νὰ προσφύγῃ τὴν πολυτελὴ της τουάλεταν ἡ Ημίκοσμος, ἢ μοιραία. Ο Ἀλφας ἀνέπνευσεν ἐκ βαθέων καὶ τὸν ἀναστεναγμέν του παρέσυρεν ἡ ὄγλοβοὴ τοῦ κόσμου ὅστις ἥδη εὑρίσκεν διαποκεδαστικὸν τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπωφελεῖτο, σπως ὅπως, τῆς ἐπελθούσης συγγύσσεως. Ἐμείναμεν μόνοι σχεδόν, διότι ἡ ναγκάσθην νὰ μιγμήσω τὴν ἀπάθειαν τοῦ φίλου μου, ὁ ὄποιος δὲν ἔδειξε τὴν παραμικράν διάθεσιν νὰ κινηθῇ.

Τότε πλέον, τότε μόνον, ἐκάγγασεν ἀνατραπεῖς ἐπὶ τοῦ καθίσματός του κωμικώτατα. Καὶ ὁ καργασμός του ἦτο ὄλιγον πολὺ σαρδωνικὸς καὶ πολὺ ὄλιγον ἀδίκιστος. Ἀφήσετο τὸν πίλον του τὸν ψιλότινον, ὁ ὄποιος τοῦ διέφυγε καὶ ἐκύλισθη κάτω ἐπὶ τῆς ἀμφιμού. Καὶ τὴν ἀποκαλυψθείσαν λιπαρὰν καὶ φαεινὴν φλάκαρχαν του ἐκτύπησεν τοῖς μὲ τὸν ἀρμὸν τοῦ παραμέσου του. Ἐπροσιμάδεθη μὲ ἔνα «κριμά μου!» ἀλλὰ τὸ προσιμύν του παραδέξως ἐπηκολούθησεν... πανηγυρικός τῆς γυναικός.

Δέν γνωρίζω πῶς μοῦ ἐπῆλθεν ἡ τραγικὴ ἰδέα, διὰ νὰ θέσω φραγμὸν εἰς τὴν ἀφηνιάστασαν εὐγλωττίαν του φίλου μου.—ἀπὸ τὰς μεταφορὰς καὶ ὑπαινιγμοὺς τῆς ὄποιας τίποτε δὲν ἤνησον,—νὰ τὸν ἐρωτήσω ἔξαρχον:

— «Καὶ τί φρονεῖτε περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητάματος;

·Πήρεθη ὡς σκύλος τοῦ ὄποιού ἀπρόστεκτος δικηγόρης ἐπάτησε τὴν οὐρὰν καὶ διέκοψε τὰ κυνικώτερά του σηνειρά. Μὲ κίνημα ἀπαίσιον, τὸ ὄποιον κανέναν καλὸν δὲν προεμήνυε, ἥνοιξε τὴν πλατείαν του βετιγκόταν, καὶ ἐδύθησε τὴν τρέμουσαν γείσα του ἐντὸς τοῦ θυλλάκου του. Ἐκέρωσα, ἐνέκρωσα. Ἄλλα... ἔξτραγαγεν ἀπλούστατα μίαν «Κωνσταντινούπολιν» τὴν ἀνεδίπλωσεν καὶ μοῦ ἔβαλε μέσα εἰς τὰ μάτια τὸ σπαραξικάρδιον ἀρθρὸν τοῦ Σακρίτου «Διήγημα καὶ Γλώσσα» ποὺ εἴγχασεν διαβάση μαζί.

Ἐτράπην εἰς φυγὴν, ἐνῶ ἐκείνος, ἀπὸ πίσω, μοῦ ἐπλατάριζεν μὲ τὴν γλώσσαν, μοῦ ἐκροτάλιζεν μὲ τοὺς ὄδόντας καὶ μοῦ ἔσυριζε μὲ τὰ γείλη ἐν τοῖς παρατεκμένον: "Εδε... Εδε!"

I.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

·Η ἐκκατονταετηρίς του Σολομοῦ ἀπαγολεῖ ὄλοκληρον τὸν φιλολογικὸν μας κόσμον. Ο ὄποιος μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν φύλαγε τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ τοῦ δοθῇ τὸ σύνθημα νὰ ζεσπάσῃ σὲ ἐνθουσιωδεστάτας ἐνδείξεις ὅγι πλέον θυμηματικοῦ ἀλλὰ λατρείκης.

Θὰ διενεργηθῇ καὶ συνεισφορά τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὄποιας εἰρευθεντικού πεπεισμένοι ὅτι θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ περιβληθοῦν καὶ ἔορται τὴν λαχμπρότητα ποὺ τὶς ταιριάζουν. Κατὰ τὸ πρόγραμμα αἱ ἔορται θὰ διακρέσουν τρεῖς ἡμέρας.

Τὴν περίτην ἡμέραν θὰ γίνουν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀδριάντος του ἑθνικοῦ ποιητοῦ, μετὰ μεταρρύθμισίαν θὰ δοθῇ ἡ λαϊκὴ μουσικὴ συναυλία στὴν πλατεία του Ποιητοῦ τῆς ὄποιας τὸ ρεπερτοάρθρο ἀπὸ τοῖς ταΐριάζουν. Κατὰ τὸ διάλογο τοῦ Σολωμοῦ. Τὸ βράδι θωτακύια.

Τὴν δευτέρην ἡμέραν θὰ μετακομισθοῦν τὰ ὄστεα τοῦ ποιητοῦ στὸ οἰκογενειακὸν μνημεῖον. Τὴν δέ τελευταῖαν ἡμέραν θὰ ἐπισκεψθοῦν ὅλοι τὸ σπίτι, ποὺ γεννήθηκε τὸ διόρθωτο ἀστέρι τῆς Ἐπτανήσου.

"Οτι καλλιτεχνικὸν ἔχει ἡ Ζάχουνθος προθύμως θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν λαχμπρότητα τῶν ἔορτῶν.

Θὰ γείνῃ δέ καὶ πεντηκοντάλεπτος ἐκδόσις λαϊκὴ ὅλων τῶν ἔργων του ποιητοῦ.

Αὐτὸν ἐν περιλήψει, τὸ πρόγραμμα τῶν ἔορτῶν τῶν ὄποιων τὴν λαχμπράνην ἐπιτυχίαν ἐνθουσιωδεστάτα περιμένομεν.

* * *

Τί νεκρονάστασις! Μὲ μεγάλην ιστορικὴ ἀκρίβειαν ἡ κ. Ἀλιμπέρτη φύγει κακοπότες φωτεινές ἀχτίνες στὸ σκοτάδι, ποὺ σὰν κοινὸ μανῆμα τόσες τρυφερές ἀναμνήσεις θάρτει! Καὶ ὄντας τὴν καρδιάς ποὺ δὲν τὴν ζέρουν ἀκόμη τὴν ὄρφων μένην. Ἀγαλία, ποὺ, τόσα γρόνια τώρα πεθαμένη, ζῆται μολαταῦτα καὶ θὰ ζῆται πάντα στὶς καρδιές, ποὺ νοιώθουν τί πρέπει ν' ἀγκαποῦν.

Παιδί ἀκόμη, πριγκίπισσα τοῦ Ὀλδεμβούργου τότε. Ὁνειρεύθηκε τὸ ὑψηλὸ ὄνειρο, ποὺ γιὰ τόσο λέγο—ἀρου ἔτοι ἄπονα τελείωσε. —ἐπραγματοποιεῖ. Ἐπικῆς μᾶς λέει ἡ κ. Ἀλιμπέρτη, καὶ σῦ θήλες νῦναι ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων. Καὶ κατόπι, σὰν ὁράνεψε ἡπ' τὸ γῶμα ποὺ λάτρεψε, δὲν ζέχασε τὸ ἀγαπημένο της παιγνίδι! Τόσο βαθειὰ εἶγε γαραγμένη στὰν καρδιά της τὴν ἀγάπην αὐτὴν ποὺ θρησις σὰν διδυμα γεννήθηκεν καρδιά της μὲν ἐκείνη τὴν ἀγάπην. Δὲν τὴν γνώρισε ζέχωρα ποτέ... Μέ τέσσον ἐνθουσιασμὸ τὰ γράφει ἡ κ. Ἀλιμπέρτη ποὺ δημοιος δὲν ἔξερε τὴν ἀλήθειαν—καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι δημος τὴν λέει — θὰ τὰ ἀπέδιδε σὲ ἀδυναμία τῆς καρδιᾶς, στὴν ἀνάγκην ποὺ οἱ νεαροὶ ὄργανισμοὶ αἰτήνονται μέστι τους κάποιες φορές καὶ ἐφευρίσκουν κάπι γιὰ νὰ κλάψουν.

Ἐξανολούθει δὲ νὰ τὴν παρακολουθῇ καὶ στὴν ζενητείᾳ της, στὸ καταφύγιο της καὶ φθάνει ὡς τὸ μηνύμα της τὸ ζενητεμένο...

Καὶ ἐδιῆγεν τὸ δάκρυ της ποὺ τῆς καίει τὰ στήθια τὸ ἴδιο δάκρυ ποὺ τὸ καυστάλλωσε ὁ Παράστρος τὸ δίστιγχο:

«Τρεῖς πῆγει δότε κ' εἰς αὐτὸν, . . .

Κι' ἀκόμη δὲν περίσσεψεν οἱ τρεῖς πῆγες...

* * *

‘Αλλὰ ἔκτος τὸ φῶς ποὺ γύνει στὸν βίον τῆς ἡρωίδος προτάσσει καὶ ὀλόκληρον πινακοθήκην τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς πλὴ τὴν περιεστοίγιζαν.

Ἐνα τέτοιο ἔργῳ τιμῆς κατέτην φιλολογίαν μας καὶ τὴν κ. Ἀλιμπέρτη τὴν ὀποίαν θὰ εὐγνωμονοῦν πιστεύω ὅσοι διαβεβάζουν τὸ ἔμορφο ἔργον της.

* *

Μιὰ γχλικὴ συνάδελφος ἀναρέει τὰ πρακτικὰ ἔνος συνεδρίου . . . γυναικῶν πάλι. (Πολὺ συγχὼ τὶς ἀναρέσουμε, ἀλλὰ φταῖνες τοῦ δὲν κάθιουνταν ἕτουγχα).

Λοιπόν, λέγει, σὲ μιὰ σᾶλι ἀρκετά μεγάλη μαζεύτηκαν ἀρκετές καὶ ἀφοῦ κλείσαν καλὰ τὶς πόρτες καὶ ἔζόρισαν τὰ μουστάκια ἀρχισαν νὰ συσκέπτωνται. Δὲν λέγει ή συνάδελφος ἢν διώξαν καὶ τὰ ἀμούστακα παιδιά ἢ τὶς μουστακάδες.

Θέλουν σώνει καὶ καλὰ ἀπόλυτα ἰσότητα μὲ τοὺς ἀνδρεῖς, τώρας ὅμως κάπως δικφορετικά. Ο κύριος σκισπός τοῦ συνεδρίου των ἥτον ν' ἀποκλείσουν τὶς περιποιήσεις ποὺ σὰν γκτίσεις δέχονται ἀπ' τὴν λεπτότητα τῶν ἀνδρῶν. Αὔτὸ τὶς ταπεινώνει, καθὼς ἰσχυρίζονται, δεικνύει πῶς εἶναι καὶ μοιάζει σὰν ζυγός ποὺ μὲ πολλὴν ὑπουράτηται τὶς περνουν στὸν λικιών τους οἱ ἔγωνται οἱ ἀνδρεῖς.

‘Απκιτοῦν κατὰ συνέπειαν νὰ καπνίζουν οἱ ἀνδρεῖς μπρὸς στὴ μέτη τους σὰν νὰ ἦσαν ἀνδρεῖς καὶ αὐτές, νὰ τὶς μιλοῦν τὸ ἴδιο, γωρίς κομπλιμέντα καὶ μιὰ ἐτόλμητε νὰ ἀπκιτήσῃ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸν

κατάλογον καὶ τὸ ξυλοφόρτωμα, ἀλλὰ ἀλλη, ἡ δεσμοινίς Ρουζάδ, δὲν τὸ παρεδέγηη, διότι αὐτὴ ἡ ταν ἀδίνατη καὶ ἡταν βεβεκία πῶς μὲ τὸν ἀπεριόριστο αὐτὸν καθόπακ ἀρκετά συγνά θὰ εἴγην νὰ διαμαρτηθοῦν τὰ κόκκαλά της.

“Οσο γιὰ τὸ τελευταίο αὐτὸ θαρρῷ πῶς ἔμεινε ἐκπρεμές καὶ ὅτι θὰ ἔχαρτηται ἐπ τῶν περιστάσεων ἣν θὰ πρέπη νὰ ἐπιτρέπεται ἡ ὅγι.

* * *

“Αλλη ἴδιοτροπία. “Ενας πλούσιος ἀμερικανὸς προσελήνθη στὸν θίσο τῆς Σαρρας Βερνάρ. Τὸ ἔκκαμψε γιὰ μόνο τὸ γοῦστο ποὺ αἰσθάνεται νὰ παριστάνη στὸ πλευρὸ τῆς Σαρρας.

Στὴν Ἀμερικὴ ὅπου ἀπέτυχε οὐκτρότατα, ὅλες αἱ ἐργαρείδες τὸν κατεπολέμησαν τὸ δὲ πλῆθος τὸν ἐσρίριζε φρενητιωδῶς. “Τσερος ὅμως ἡπὸ λίγο καὶ ἡ ὅταν οἱ κύριοι δημοσιογράφοι ἔμαθην τὸν δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του ἀρχισαν νὰ γλυκαίνουν τὴν γλῶσσα τῶν ἀθριδίων τους καὶ νὰ τὸν ἀνεβάζουν ἀρκετά ὑψηλά. Μόνος αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ ἀνεβάζῃ τὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος τῶν δολλαρίων του.

Ποιός ζέρει τί τὸν φυλάει καὶ στὸ Παρίσι τώρα.

* * *

“Ενας γάλλος ἔκκαμψε ἐνα φωνογραφικὸ ξυπνητήρι. Είναι ὅγι πολὺ μεγάλο καὶ ἔχει ἐνα κουμπάκι ποὺ ὅταν τὸ πατήσει τὸ φωνογραφικὸ φωνάζει ἀρκετά δυνατά: «Είναι ἔξη, ἡ ωρά, ζύπνω» καὶ ἐπειτα ἐπιπροσθέτει: «Πρόστεγε νὰ μὴ ξανκουμηθῆς».

‘Αλλὰ δὲν μᾶς ἔξηγει τὸ ἐπιστημονικὸ φύλλο ποὺ διέ θὰ πατῆ τὸ κουμπάκι. “Ισως ἡροῦ ξυπνήση κανεῖς πρέπει νὰ τὸ πατήσῃ καὶ σὰν ἀκούσῃ τὴ φωνὴ νὰ διαπιεδάσῃ λίγο τὸ μαχμουρόλουκι του.

Γ. Ι. ΚΑΡ.

ΑΔΙΑΛΟΓΟΦΑΦΙΑ.

74. α..β. ἐνταῦθα.—Τὸ ἔργον σας ἀνεγνώσθη ὅπως ὅλα διά στέλλονται εἰς τὸ γραφεῖον μας μὲ πολλὴν προσοχήν. “Αν ὅμως νομίζετε ὅτι αἱ κρίσεις μας δὲν ἔσχαν δροῦχοι, εἰμορφεῖτε νὰ τὸ στείλετε εἰς τους ἐν Ἀθηναῖς κριτικούς. Τοιούτοι εἶναι διὰ τὸ παρὸν—καὶ ἡρήζω ἀπὸ τὸν γεροντότερον—οἱ κ. κ. Εμμανουὴλ Ροΐδης, Κωστῆς Παλαμᾶς καὶ Γρηγόριος Ξενόπουλος. Τότε εἰμιορφεῖτε τὸ ταξιδίου νὰ ὠφελήσῃ τὸ ἔργον σας καὶ ἡ ἀρεωρεῖσα πληρὴ νὰ κλείσῃ μόνη της.

75. κ. Χ. Β. Πλωμάρι:—Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ γειτόγραφον.

76. κ. Μαρίαν ἐνταῦθα.—Ο «Ἀνθραξ» σας, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μεταχωρφώνουνται εἰς ἀδάμαντας, εἶνε καλὸς μόνον γιὰ κάψιμο.

77. κ. Χ. Κ. Μακρ. Σάς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ ὅλα στελλεῖ δι': ὅμως ἡ πολύτιμος φίλη κ. Βιογνία Εὐχαγγελίδου, τὴν συλλογὴν τῶν παιημάτων της; Εἶναι ἀνάγκη. “Αν ἐνοεῖτε, τὶς ἔμειναν ἀντίτυπα.

78. Καλλιτέχνιδος ἐνταῦθα.—Τὸ ὠρχιό γράψιμο μήπως δι' αὐτὸν ἐτιτλοφορήθητο καλλιτέχνης; Τὸ ἔργον σας νερόσεραστο. Η ἴδεια πτωγὴ καὶ κακοφορεύεται.

